

בבית המשפט העליון

בש"פ 6804/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העוררת: טרייסי קדיס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עדר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב ב-
מ"ת 13821-07-18 מיום 3.9.2018 שניתנה על ידי כב'
השופטת ש' דותן

תאריך הישיבה: כ"ט בתשרי התשע"ט (08.10.18)

בשם העוררת: עו"ד משה סרוגוביץ'; עו"ד מיכל רובינשטיין

בשם המשיבה: עו"ד רביד שיפמן

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש' דותן) במ"ת 13821-07-18 מיום 3.9.2018 לעצור את העוררת עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדה.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 1.3.2018 הוגש נגד העוררת ונגד אחר – אמיר מרמש (להלן: מרמש) כתב אישום המייחס לעוררת עבירות של רצח, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); רצח אם, לפי סעיף 300(א)(1) לחוק; קשירת קשר לפשע (רצח), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; קשירת קשר לפשע (חבלה חמורה), לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; והונאה בכרטיס אשראי, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986.

3. על פי עובדות כתב האישום, במהלך התקופה הרלוונטית לאירועים המתוארים בו התגוררה העוררת יחד עם אימה, פאדיה קדיס (להלן: המנוחה) בכית שכרזוב אוהב ישראל 18 בתל אביב (להלן: הבית). כשנה וחצי קודם לאירועים התקיים בין העוררת למרמש קשר רומנטי, אשר לקיומו התנגדו המנוחה, אחיה של העוררת וגיסה, רוברט פרח (להלן: הגיס). נטען כי על רקע התנגדות זו, בחודש מרץ 2018 או בסמוך לכך קשרו העוררת ומרמש קשר לגרום למותה של המנוחה ולחבול בגיס חבלה חמורה באמצעות ירי מכלי נשק (להלן: הקשר).

החל ממועד זה ועד ליום 7.6.2018, או למועד סמוך לכך, דנו העוררת ומרמש בתכניות ורעיונות שונים להוצאת הקשר לפועל, ובמסגרת זו אף תכננו את מעשיהם לאחר ביצוע הרצח, לרבות העלמת הגופה; טשטוש והסוואת הקשר שלהם למעשה הרצח, והימלטות מהארץ. במהלך התקופה האמורה עדכנה העוררת את מרמש על תנועותיהם של המנוחה ושל הגיס.

בין יום 3.6.2018 ליום 5.6.2018 קבעו העוררת ומרמש מדי יום ביומו כי יוציאו לפועל את תכנית הקשר, אך מסיבות שונות, התכנית לא יצאה לפועל. בסופו של דבר, החליטו השניים לממש את התכנית בלילה שבין יום 6.6.2018 ליום 7.6.2018.

במהלך יום 6.6.2018 עדכנה העוררת את מרמש על תנועותיה של המנוחה. השניים תכננו כי העוררת תותיר בלילה את דלת הכניסה האחורית של הבית לא נעולה, באופן שיאפשר למרמש להיכנס אל הבית בעת שהמנוחה ישנה ולגרום למותה בדקירות סכין. עוד סוכם כי העוררת תניח בקרבת דלת חדרה צעיף שבאמצעותו יכסה מרמש את פניו, וכי תוודא שמצלמות האבטחה בבית לא יתעדו את מעשיו. בהמשך היום, בסמוך לשעה 21:00, פעלה העוררת בהתאם לתכנית האמורה, ועדכנה בכך את מרמש.

בתאריך 7.6.2018 בשעה 02:20 הגיע מרמש לביתה של המנוחה כשהוא מצויד בסכין ונכנס פנימה מהדלת האחורית אשר הושארה פתוחה על ידי העוררת. בהמשך, עלה לקומה השנייה בבית, נכנס לחדרה של העוררת, העיר אותה משנתה, הראה לה את הסכין שהביא עמו, ולדבריו העוררת ראתה את הסכין ואמרה לו "תעשה את זה כבר", או מילים בעלות משמעות דומה.

השניים שהו בחדרה של העוררת עד השעה 5:30, אז יצא מרמש מהחדר כשהוא עטוי בצעיף שנתנה לו העוררת ומצויד בסכין. העוררת איחלה למרמש

”בהצלחה” והרכיבה על אוזניה אוזניות שבהן השמיעה מוסיקה בעוצמה גבוהה, כדי לא לשמוע את זעקותיה של המנוחה.

מרמש יצא למסדרון המחבר בין חדר המנוחה לחדרה של העוררת ופתח את דלת חדר השינה של המנוחה. המנוחה התעוררה ויצאה למסדרון, ושם דקר אותה מרמש בסכין 7 דקירות בפלג גופה העליון, אף לאחר שהתמוטטה ארצה ועד שנשברה קת הסכין, וזאת מתוך כוונה לגרום למותה. כתוצאה מהדקירות נפצעה המנוחה פצעים קשים שגרמו למותה. מיד לאחר שביצע את המעשים המתוארים נכנס מרמש לחדרה של העוררת, סימן לה בידו כי המית את המנוחה, אמר לה ”גמרתי עם הסיפור. מה שרצית היה”, והניח את הסכין המגואלת בדם המנוחה על שולחן.

על פי הנטען בכתב האישום, לאחר ביצוע המעשים עטף מרמש – על דעתה ובהסכמתה של העוררת – את גופת המנוחה בסדין ושמיכה והעלה אותה לקומה השלישית; הסתיר אותה באמבטיה שבחדר השינה; ניקה את כתמי הדם באמצעות כלי ניקוי שהעמידה לרשותו העוררת; שטף את הסכין והקת והניחן בפח האשפה בחדר השינה של העוררת. בהמשך, הוציאו השניים בגדים וחפצים מחדר השינה של המנוחה והעלו אותם לחדר השינה בקומה השלישית, וזאת במטרה להטעות את בני המשפחה ולגרום להם לחשוב שהמנוחה נסעה. לאחר מכן נעל מרמש את דלת חדר השינה בקומה השלישית באמצעות מפתח שנתנה לו העוררת, במטרה להסתיר את גופת המנוחה ולהקשות על גילוייה, והעוררת החביאה את המפתח.

בהמשך אותו יום שלחו שני המשיבים מסרונים מרגיעים לבני המשפחה, באמצעות הטלפון הסלולרי של המנוחה, וזאת במטרה ליצור מצג שלפיו המנוחה עודנה בחיים ועוסקת בענייניה. העוררת אף כתבה לאחיותיה כי התכתבה עם המנוחה.

בסמוך לשעה 12:04 הוציאה העוררת את הסכין מפח האשפה שבחדרה, לקחה אותו עימה ויצאה מן הבית ביחד עם מרמש, כשברשותה מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה, והלכה לבית הספר. העוררת השליכה את הסכין מחוץ לבית, במקום שאינו ידוע. באותו היום עשה מרמש, בהסכמת העוררת, מספר רכישות באמצעות כרטיס האשראי של המנוחה.

בחלוף השעות החלו בני משפחתה של העוררת לדאוג לשלום המנוחה. בשעה 20:40, בעוד העוררת אורזת את חפציה במטרה להימלט עם מרמש מביתה, הגיעו לבית אחיה של העוררת ונקשו על דלת הכניסה. בזמן שהעוררת השתהתה בפתיחת הדלת,

נמלט מרמש דרך דלת הכניסה האחורית של הבית כשהוא לוקח עמו, על דעתה של העוררת, את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה ואת מפתח החדר שבקומה השלישית.

הימלטותו של מרמש עוררה בבני המשפחה חשד כי הוא קשור להיעדרות המנוחה. לבקשת בני המשפחה, ולאחר שהעוררת השימה עצמה כמחפשת אחר המנוחה ואחר מפתח החדר שבקומה השלישית, התקשרה למרמש, שסיפר כי "המנוחה טסה לחו"ל לחבר המשפחה". לבסוף, כיבה מרמש את מכשיר הטלפון הנייד של המנוחה והסתירו בסמוך לגינת סמדר שביפו.

4. יחד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העוררת ואת מרמש עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם. בבקשה טענה המשיבה לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, וזאת הן בהתבסס על חזקות המסוכנות הסטטוטוריות הקבועות בסעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. עוד נטען בבקשה כי העוררת ומרמש "רצחו את אימה של המשיבה בדם קר ולאחר תכנון ממושך ונוכח העובדה שתכננו לחבול חבלה חמורה בגיסה של המשיבה", ועל כן, מסוכנותה של הראשונה נלמדת גם מנסיבות ביצוען הקונקרטיים של העבירות שבהן הואשמה.

כן נטען לקיומה של עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, בטענה ש"קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחררו [העוררת ומרמש – י' א'] ינסו לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין".

5. בהחלטתו מושא הערר, ולאחר שדן במכלול טענות הצדדים באופן סדור ומנומק, נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיבה והורה על מעצר העוררת עד תום ההליכים.

במסגרת ההחלטה דחה בית משפט קמא את טענת העוררת שלפיה אין בראיות לכאורה הקיימות בתיק כדי להצביע על סיכוי סביר להרשעתה בעבירה של רצח כמבצעת בצוותא, אלא לכל היותר בעבירה של סיוע לרצח. לאחר שעמד על התשתית הראייתית הקיימת בתיק החקירה, ובכלל זה אמרותיהם של מרמש, העוררת ובני משפחתה מחקירותיהם במשטרה, וכן שורת הודעות שהוחלפו בין השניים במהלך התקופה המתוארת בכתב האישום, קבע בית המשפט כדלהלן:

”התכנון המשותף והעידוד לביצוע המעשה העולה באופן ברור וחד-משמעי מחילופי הדברים בין השניים, רצונה של המשיבה [העוררת – י’ א’] לרצוח את אמה, הסיוע שהעניקה למשיב [מרמש – י’ א’] הן בהשגחת הדלת פתוחה והן במתן צעיף לצורך הסוואה הסיוע בעצה וכלים להעלמת המעשה ממקמים את המשיבה בליבת המעשה ובמעגל הפנימי של ביצוע העבירה”.

בנוסף, דחה בית משפט קמא את טענת העוררת כי במחדלם של חוקריה מלהזהירה כדין בטרם חקירתה הראשונה כחשודה (שנערכה ביום 8.6.2018) יש כדי להשפיע על משקלן של הראיות לכאורה העומדות נגדה, תוך שצייין כי בתיק קיימות אמרות מאוחרות נוספות, שבהן אישרה העוררת את עיקרי הדברים שנאמרו בחקירתה הראשונה. בית המשפט קבע כי ”גם אם מסיבה כזו או אחרת יסבור המותב שידון בתיק שאין לקבל את האמרה מיום 8.6.2018 משקלן של הראיות הנוספות לא יפחת”. משכך, קבע בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתה של העוררת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

באשר לעילת המעצר קבע בית משפט קמא כי עבירת הרצח המיוחסת לעוררת מקימה נגדה חזקת מסוכנות סטטוטורית, וכי מסוכנותה נלמדת מ”התכנון המפורט של רצח אמה והקשר שקשרה עם המשיב לפגוע בגיסה באמצעים אלימים”. בית המשפט הוסיף וקבע כי ”סדרת הפעולות” שביצעה העוררת יחד עם מרמש להעלמת הגופה, ו”ניסיונות ההטעה המתוחכמים של בני המשפחה”, כלשון ההחלטה, מקימים גם הם עילת מעצר. בשל כל אלה, קבע בית משפט קמא כי חרף גילה הצעיר ועברה הפלילי הנקי של העוררת, אין מקום לשקול בעניינה חלופת מעצר.

6. מכאן הערר שלפניי.

טענות הצדדים בערר

7. לשיטת העוררת, שגה בית משפט קמא בכך שהורה על מעצרה עד תום ההליכים מבלי שהורה על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן כדי לבחון את אפשרות שחרורה לחלופת מעצר.

8. בטיעוניהם בכתב ובעל פה טענו באי-כוח העוררת כי אין די בחומר הראייתי הקיים בתיק החקירה כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת העוררת בעברה של

רצח, וכי לכל הפחות, יש לקבוע כי המסד העובדתי מתאפיין ב"חולשה ראייתית", כלשון הערר.

לשיטת באי-כוח העוררת, במהלך התקופה המתוארת בכתב האישום הייתה העוררת נתונה ל"ניצול ציני ומחושב" מצד מרמש. על פי הנטען, מערכת יחסים זו התאפשרה בעקבות "מצוקתה הנפשית והרגשית של העוררת", אשר קשורה קשר בל-ינתק להירצחו של אביה בעודה צעירה – כמו גם בשל "בוחן המציאות הלקוי שלה", גורמים אשר בגינם "נשאבה לחלוטין", כלשון הערר, ל"מציאות מדומה" אשר טווה עבורה מרמש. באי-כוח העוררת הרחיבו ופירוטו בערר כי במסגרת מערכת יחסים זו הוביל מרמש את העוררת להאמין כי "היא מתגוררת באותו הבית עם אָם שהייתה מעורבת ברצח בעלה ואביה של העוררת, שגונבת את כספי הירושה שלה, שחייה וגופה נתונים בסכנה בכל רגע מבני משפחתה ובעיקר מצד גיסה", ועל רקע זה, "החדיר לראשה את הרעיון כי רק מותם של המנוחה ושל הגיס יאפשר לה להיות חופשיה יחד עמו".

בערר שבו באי-כוח העוררת על הטענה שלפיה במהלך חקירתה הראשונה מיום 8.6.2018 נמנעו חוקרי המשטרה מלהזהירה כדין על כך שהפכה מעדה לחשודה וליידעה על זכויותיה, ועל כן הודאתה בביצוע המעשים במהלך חקירה זו נגבתה שלא כדין. עוד נטען כי מיד לאחר שחוקריה של העוררת ווידאו כי פגשה סניגור ציבורי, ביקשו ממנה לחזור על הודאתה, וזאת, כך נטען, במטרה "להלביץ" את הודאתה הראשונה. לשיטת באי-כוח העוררת, במחדלי חקירה אלה יש כדי להשפיע על משקלן של הראיות לכאורה העומדות נגדה.

9. באי-כוח העוררת הוסיפו וטענו כי אף אם ייקבע כי נגד העוררת קיימות ראיות לכאורה "בעוצמה מרבית", וחרף קיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית, מכלול נסיבות העניין מאפשרות להסתפק בשחרורה לחלופת מעצר.

בפרט, נטען כי מחומר הראיות עולה כי העוררת "לא נטלה חלק במעשה ההמתה עצמו", אלא אף נמנעה מכך ו"הסתגרה בחדרה", וכי הרקע לתכנון וביצוע המעשה הוא "מערכת היחסים הפתולוגית" שניהלו העוררת ומרמש, אשר לשיטת באי-כוח העוררת, "אין סיכוי שתשחזר את עצמה". על כן טוענים באי-כוח העוררת כי בנסיבות העניין "נסתרת חזקת המסוכנות שבדין", או לכל הפחות, "מוחלשת" המסוכנות הנשקפת מהעוררת עד כי היא אינה מחייבת את מעצרה של העוררת מאחורי סורג ובריח.

10. לבסוף נטען כי שגה בית משפט קמא בכך שלא ייחס משקל מספיק לעברה הפלילי הנקי של העוררת, לגילה הצעיר ול"היותה קטינה לאורך רוב האירועים המתוארים בכתב האישום" (כטענת העוררת), וכן למחדלי החקירה הנטענים. לשיטת העוררת, שיקולים אלה מטים את הכף לטובת שחרורה לחלופת מעצר, או לכל הפחות, מצדיקים את בחינת האפשרות בהתבסס על תסקיר מעצר.

11. המשיבה, מנגד, סבורה כי יש לדחות את הערר.

12. באשר לשאלת קיומה של תשתית ראייתית, טוענת המשיבה כי מחומר הראיות הקיים בתיק החקירה עולות נסיבות אשר יש בהן – בסבירות גבוהה – כדי להוביל לקביעה כי מעורבותה של העוררת ברצח המנוחה עולה כדי ביצוע בצוותא, בהתאם למבחנים ולאמות המידה שהותוו לכך בפסיקתו של בית משפט זה. בעניין זה דוחה המשיבה את טענת העוררת בעניין ניצולה על-ידי מרמש, שכן לשיטתה, זו אינה מתיישבת עם חומר הראיות.

באשר לטענות העוררת בדבר מחדלי חקירה, הבהירה באת-כוח המשיבה, בהגינותה, כי אכן נפל פגם בהתנהלות גורמי החקירה במהלך חקירתה הראשונה של העוררת, וזאת מאחר שהודעתה הראשונה – אשר בה הפלילה את עצמה לראשונה – נגבתה במסגרת תשאולה כעדה ולא כנאשמת, ועל כן היא לא הוזהרה כדין. עם זאת, טוענת המשיבה כי פגם זה מקורו בטעות תמת-לב אשר נבעה מחוסר-תיאום בין החוקרים; כי לצד הודעת העוררת מחקירתה הראשונה ניצבות ראיות נוספות, לרבות הודעותיה המאוחרות יותר והשחזור שאליו יצאה, אשר במסגרתן חזרה על הודאתה, וזאת לאחר שנועצה בבא-כוחה.

13. ביחס לשאלת קיומה של עילת מעצר טענה המשיבה כי חזקת המסוכנות הסטטוטורית אשר קמה נגד העוררת אינה נסתרת בנסיבות המקרה, וכי לצדה קמה גם עילת מעצר של חשש לשיבוש הליכי משפט. עוד הוסיפה באת-כוח המשיבה כי עוצמתן של עילות אלה מצדיקות את הותרת העוררת במעצר מאחורי סורג ובריח חרף גילה הצעיר ועברה הפלילי הנקי.

14. לאחר העיון בערר על נספחיו ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

קיומה של תשתית ראייתית לכאורית

15. עיון בערר מעלה כי למעשה, במוקד המחלוקת בין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה ניצבת שאלה משפטית, והיא: האם מעשיה של העוררת, כפי שהם מתוארים בכתב האישום, עולים לכאורה כדי ביצוע בצוותא של עבירת רצח? אדגיש כי אין בכוונתי לטעת מסמרות בשאלה זו, אשר תתברר ותוכרע בהליך העיקרי, וזאת חרף ההיקף המשמעותי שהוקדש לה בטענות הצדדים בכתב ובעל-פה.

בנקודת הזמן הנוכחית, ולצורך ההליך שלפניי, די בכך שאציין כי על פני הדברים, ולנוכח שורת אינדיקציות העולות מחומר הראיות, יש לכאורה ממש בטענת המשיבה כי לצורך השלב הדיוני שבו עסקינן, מעורבותה של העוררת במעשה הרצח המתואר בכתב האישום עולה כדי ביצוע בצוותא, בהתאם למבחנים שנקבעו לכך בפסיקתו של בית משפט זה (וראו ע"פ 5706/11 רון נ' מדינת ישראל (11.12.2014); ע"פ 8653/10 פלונית נ' מדינת ישראל (28.7.2011) (להלן: עניין פלונית)).

בפרט, נראה לכאורה כי בניגוד לטענת העוררת, מעורבותה במעשה רחוקה מלהימצא ב"מעטפת החיצונית" של ביצוע העבירה. נהפוך הוא – מכלול נסיבות העניין מצביעות, לכאורה, על מעורבותה העמוקה של העוררת במעשה העברייני המתואר בכתב האישום. בין נסיבות אלה ניתן למנות את מעורבותה בתכנון מעשה הרצח מראשיתו, כפי שהיא נלמדת, לכאורה, מהודעותיה ומהתכתבויותיה עם מרמש (וראו, למשל, קלסר 6, עמודים 469-471; 479-482; 511-512; 964-970); חשיבותן של הפעולות שביצעה בערב הרצח – בדגש על הותרת דלת הבית פתוחה – לביצוע המעשה; שליטתה באופן ובמועד ביצועה של התכנית – כפי שהיא נלמדת מאירועי ליל ה-4.6.2018, שבמהלכו הניאה את מרמש מלבצע את התכנית בנימוק שלא רצתה שיבצע את המעשה כשהוא עייף מיום עבודתו ומצום הרמדאן (שם, עמודים 634-638; מסמך 263, תמלול חקירת העוררת מיום 25.6.2018, עמוד 20, שורות 33-34 (להלן: מסמך 263)), כמו גם מערב יום 6.6.2018, שבו הכשילה העוררת את ביצוע התכנית בכך שלא השאירה את הדלת פתוחה, ומנעה ממרמש את הכניסה אל תוך הבית (שם, עמודים 709-711; מסמך 239, תמלול חקירת העוררת מיום 13.6.2018, עמוד 23, שורות 28-33

(להלן: מסמך 239); היותו של מעגל השותפים לעבירה מצומצם במיוחד – באופן אשר הותיר את העוררת קרובה מאוד לליבת העבירה; וכן פעולותיה הנטענות להסתרת היעלמותה של אמה ולטשטוש הראיות לביצוע הרצח, לרבות מתן אמצעים לניקיון זירת הרצח, הסתרת הגופה והטעיית בני המשפחה תוך שימוש במכשיר הטלפון הנייד של המנוחה (וראו, למשל, מסמך 252, תמלול חקירת העוררת מיום 27.6.2018, עמוד 20, שורות 2-20 (להלן: מסמך 252)).

לכך יש להוסיף את רצונה העז של העוררת במות המנוחה, כפי שהוא מצטייר מהתכתבויותיה עם מרמש לאורך התקופה המתוארת בכתב האישום ומאמרותיה במשטרה (וראו, למשל, קלסר 6, עמודים 377; 502-504; 2749-2750; מסמך 239, עמוד 25; מסמך 262, תמלול חקירת העוררת מיום 24.6.2018, עמודים 52-53 (להלן: מסמך 262); מסמך 263, עמודים 50-51). רצונה של העוררת מסתמן בשלב זה כמניע מרכזי למעשה הרצח, באופן אשר מלמד – לכאורה – על כך שביצוע העבירה היה, במידה מובהקת, "עניינה האישי" (וראו עניין פלוניא, בפסקה 95).

16. אשר למחלוקת העובדתית, הנוגעת לטיב מערכת היחסים ששררה בין העוררת למרמש במהלך תכנון מעשה הרצח ועובר לביצועו, איני סבור כי במחלוקת זו – אשר מזינה את המחלוקת המשפטית ומשתלבת בה – יש כדי להשפיע על מסקנות הדיון לעיל, וזאת משני טעמים.

ראשית, הלכה היא כי קיומם של פערי כוחות (מן הסוג הנטען על-ידי באי-כוח העוררת) בין שני נאשמים בביצוע משותף של עבירה אינם שוללים, כשלעצמם, את האפשרות להרשיעם בביצוע בצוותא של העבירה. יפים לעניין זה דברי השופט ע' פוגלמן בעניין פלוניא:

"פעמים רבות אין הביצוע בצוותא מורכב משותפים שווי מעמד ושווי כוח, ואולם בכך בלבד אין כדי לשלול את אחריותו המלאה של שותף אשר ביצע את מעשהו בהשפעת גורם דומיננטי המטיל אימתו עליו" (שם, בפסקה 101).

שנית, בשלב זה לא מצאתי כי גרסת המשיבה, לפיה העוררת הייתה מודעת היטב למעשיה ולא נמצאה בעמדת נחיתות כלשהיא מול מרמש, אינה מתיישבת עם הראיות לכאורה הקיימות בתיק, ובכללן אמרותיה של העוררת, בהן הסבירה כי שנאתה לאמה ורצונה במותה נבעו מאירועים שחוותה, לכאורה, בעצמה. כך, למשל, סיפרה

העוררת כי המנוחה נהגה "להשפיל אותי, להגיד לי שאני טיפשה, אהבלה, מה לא..." (מסמך 239, עמוד 5, שורות 5-6); כי "הייתי חוזרת הבית, הייתי מקבלת השפלות, בעיטות... כרגיל ממשיכה להיות הכלב שלה שהיא זורקת אותה בבית" (שם, שורות 30-32); וכי אמה התעלמה ממנה "כל השנים", בעצת גיסה (מסמך 245, תמלול חקירת העוררת מיום 19.6.2018, עמוד 32, שורות 25-26). לכך מצטרפת תשובתה של העוררת לשאלת החוקר כיצד הייתה מעריכה את חלקו של כל אחד מהם בביצוע הרצח: "אני חמישים. הוא ארבעים" (מסמך 262; עמוד 68, שורות 8-17).

יתרה מזאת, לא שוכנעתי כי בכוחה של הגרסה שהציגו באי-כוח העוררת, ולפיה העוררת היא דמות שברירית אשר "נוצלה" ו"הולעטה" בשקריו של מרמש בשל בוחן המציאות הלקוי שלה עד כי האמינה שרק במות אימה תקנה לה את חירותה ותמצא מזור לסבלותיה, כדי לסתור באופן מהותי את גרסת המשיבה, כנדרש בשלב בו עסקינן (וראו, למשל, בש"פ 4692/06 אלמוג רבי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 להחלטתה של השופטת – כתוארה אז – א' חיות (20.6.2006)). זאת, בין היתר, בשים לב לכך שגרסת העוררת מושתתת לכאורה על עדות שמיעה (אמרתה של היועצת החינוכית של בית הספר שבו למדה העוררת, אשר אינה מהווה התרשמות ישירה שלה, אלא ציטוט של דברים ששמעה לכאורה ממטפלת באומנות בבית הספר (מסמך 241, "חקירת יפית פדידס", עמודים 9-10)), וכן על האמור בגיליון הטיפול של העוררת, מתוך תיק הרווחה, שלפיו "בשיחה עלה חשש מתוך היכרות עם טרייסי כי בוחן מציאות שלה לקוי ונטיה לדמיון" (מסמך 179, "מסמכים שנמסרו ע"י עובדת סוציאלית של טרייסי – אוסנת שקורי", בעמוד 19). גרסה זו אינה מתיישבת עם האמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית (מסמך מס' 165, "בדיקה פסיכיאטרית ראשונית"), במסגרתה אובחנה העוררת כבעלת שיפוט ובוחרן מציאות תקינים.

17. לבסוף, בהתייחס לטענות העוררת בדבר קיומם של מחדלי חקירה, אבהיר כי הגם שדעתי אינה נוחה מהתנהלות גורמי החקירה במהלך חקירתה הראשונה של העוררת, כפי שהיא מצטיירת מהאמור בערר ומטיעוני המשיבה – בשלב זה לא שוכנעתי כי בכוחו של מחדל החקירה הנטען לכרסם ביתר חומר הראיות הקיים בתיק, וזאת בשים לב להודעותיה הנוספות של העוררת ולשחזור שנערך בנוכחותה, אשר התקיימו כולם לאחר שנועצה בעורך-דינה. קיומו של "יש" ראייתי משמעותי המבסס את התשתית הלכאורית נגד העוררת – לבד מן החקירה הראשונה בה נטען כי נפל לכאורה פגם – הוא יסוד מבחין בולט בין המקרה דנן לבין עניין גבאי (בש"פ 5612/18 גבאי נ' מדינת ישראל (23.8.2018)), אשר בהחלטתי בו ביקשה העוררת להיתלות. משאין הנדון דומה לראיה, לא מצאתי כי יש בטענות העוררת בעניין זה כדי להשפיע

על מסקנתי בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. חזקה כי טענות אלה, לרבות שאלת משקלם של הפגמים והשפעתם על התשתית הראייתית ועל ההליך בכללותו – תתבררנה לעומקן לפני הערכאה הדיונית במסגרת ההליך העיקרי.

18. בסיכומם של דברים, לאחר בחינת חומר הראיות הגולמי שהציגה המשיבה שוכנעתי כי ישנן די ראיות לכאורה להוכחת אשמתה של העוררת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

קיומן ועוצמתן של עילות מעצר

19. אין חולק כי עובדות כתב האישום מקימות נגד העוררת חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג) ו-21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. העוררת מואשמת בעבירה החמורה ביותר בקודקס הפלילי – עבירת רצח בכוונה תחילה – אשר בוצעה, לכאורה, לאחר תכנון ממושך ובאכזריות ראויה לציון. לעניין זה שותף אני לגישת בית משפט קמא, שלפיה אין בעובדה שהעוררת ניתקה את עצמה מן המעשים באמצעות הרכבת אזניות על אוזניה – על מנת שלא לשמוע את זעקותיה של אמה – תוך שמרמש משמש כ"זרוע המבצעת" של מעשה הרצח, כדי להפחית ממסוכנותה, וודאי שלא לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית שקמה נגדה. לא למותר לציין בהקשר זה כי במקביל לתכנון הרצח, העוררת תכננה לגרום לגיסה חבלה חמורה (ועל כן היא נאשמת גם בקשירת קשר לפשע), דבר אשר נתמך לכאורה גם בהודעות WhatsApp ששלחה למרמש (וראו, למשל, קלסר 6, עמודים 212; 228; 234; 493; 781) ובאמרותיה מחקירות המשטרה (וראו, למשל, מסמך 262, עמוד 74-75), ומעיד אף על קיומה של מסוכנות קונקרטיה כלפיו.

בנוסף, שוכנעתי כי בנסיבות העניין קמה עילת מעצר נוספת בדמות חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט מצד העוררת לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. זאת, בשים לב לסדרת הפעולות שלכאורה ביצעה יחד עם מרמש לאחר הרצח במטרה להסתיר את המעשים ותוצאותיהם, כמפורט לעיל. בעניין זה לא מצאתי ממש בטענת באי-כוח העוררת שלפיה "הראיות המרכזיות בתיק" אינן בנות-שיבוש, וזאת לנוכח העובדה שבתיק החקירה מצויות גם אמרותיהם של עדים, בני משפחה וחברים, אשר עשויים למסור עדויות במסגרת ההליך העיקרי.

20. אמנם, גם כאשר מדובר בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים, ובהתקיים עילות למעצרו של הנאשם, מצוות המחוקק היא לבחון אם ניתן להשיג את מטרת

המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). עם זאת, נפסק לא אחת כי רק בנסיבות יוצאות דופן יצליח נאשם ברצח לסתור את חזקת המסוכנות הטבועה בעבירה זו. הטעם לכך הוסבר בהחלטת השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש באחת הפרשות:

"מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לבטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסאלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה – שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם – אין להניח כי צווי בית המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים – יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משיודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כתלי בית הסוהר – ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת" (בש"פ 2646/97 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 527-528 (1997)).

בעניין שקילת האפשרות לשחרורו של נאשם לחלופת מעצר כבר עמד בית משפט זה בפסיקתו על "מקבילית הכוחות" המתקיימת בין עוצמתה של התשתית הראייתית לבין מידת נכונותו של בית המשפט לשקול חלופת מעצר, באופן שככל שתגבר עוצמת הראיות, תקטן הנכונות לבחון חלופת מעצר, ולהיפך (וראו בש"פ 6695/14 גריב נ' מדינת ישראל (12.10.2014)); בש"פ 7444/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (17.11.2014)). בהקשר זה ניתן משקל גם לשלב הדיוני שבו מצוי ההליך ולצפי להימשכותו (וראו בש"פ 1778/17 פלוני נ' מדינת ישראל (13.3.2017)).

21. במקרה דנן, הגם שהעוררת נעדרת עבר פלילי וחרף גילה הצעיר, לא ניתן להתעלם מעוצמתה של התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת נגדה, אשר מצביעה על מעורבות במסכת פלילית חמורה וקשה שיש עמה סיכון בלתי-מבוטל לביטחון הציבור ולשלומו. לכך מצטרפת העובדה שאנו מצויים בשלביו הראשוניים של ההליך, אשר נדמה שאינו צפוי להתארך במידה יוצאת דופן, זאת, בשים לב לרמת מורכבותו ולטיבה של התשתית הראייתית הקיימת בתיק.

22. בנסיבות האמורות, לא שוכנעתי כי עלה בידי העוררת לסתור את חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקיימת נגדה, או כי בכוחה של חלופת מעצר לאיין את

המסוכנות הנשקפת ממנה באופן מספק. על כן, בדין הורה בית משפט קמא על מעצר העוררת עד תום ההליכים המתנהלים נגדה.

כמו כן, לא מצאתי כי נפל פגם בהימנעותו של בית משפט קמא מלהורות על הכנת תסקיר מעצר בעניינה של העוררת בשלב זה. שיקול הדעת המסור לערכאה הדיונית בעניין זה הופעל באופן סביר, בשים לב למכלול הנסיבות שבהן עסקינן ולשלב הדיוני שבו התיק מצוי (וראו בש"פ 5985/08 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (10.7.2008)).

23. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ח' בחשוון התשע"ט (17.10.2018).

שׁוֹפֵט